

Sobirania: plena capacitat d'actuar

Estem immersos en la campanya de les eleccions municipals. Una campanya que té un interès polític excepcional per ella mateixa i que, alhora, s'inscriu en una altra campanya de cicle més llarg que culminarà al setembre amb unes eleccions al Parlament de Catalunya. Aquestes eleccions tindran, a més, caràcter plebiscitari. Des d'una perspectiva catalana, tot el que vingui després, incloses les eleccions espanyoles i la manera d'abordar-les des del catalanisme, estarà absolutament condicionat pels canvis que s'hagin derivat del tram electoral anterior. Perquè, encara que en l'àmbit espanyol s'hi decideix el control de l'actual estat i la gestió de les seves competències i recursos, en l'àmbit català s'hi dirimeix la qüestió del poder social iquina és la correlació de forces entre les seves expressions polítiques.

La campanya ha tingut una arrencada intensa, inevitablement massa teatral, perquè ja vivim permanentment en campanya, i perquè s'ha de lluitar contra el descrèdit general de la política, aclaparada pels episodis coneguts de males pràctiques i de corrupció. L'escepticisme general ha crescut, alimentat per l'experiència de la desconexió percebuda entre els discursos propagandístics i les corresponents actuacions posteriors. I també per l'evidència que alguns rellevants mitjans de comunicació operen directament com a lobis i com a part activa –actors polítics– al servei o en contra de determinades opcions. Avui mateix en tindrem una

prova amb la presentació per part del grup Media.cat del recull dels silencis mediàtics més flagrants d'aquesta temporada: temes importants que la majoria de mitjans han evitat tractar i incloure en l'agenda, per ignorància, per deixadesa, o per haver cedit a pressions de parts involucrades. Una altra prova l'hem tingut en l'ús inicial selectiu, esbiaixat –delimitant escenaris i canalitzant expectatives–, dels sondejos d'opinió d'instituts públics i privats. N'hem tastat les cuines d'origen, i els reescalfaments amanits i administrats per qui els havia encarregat i altres beneficiaris. Amb el suport d'assessors de comunicació de les candidatures patrocinades per l'establishment. El cas de Barcelona, particularment, podrà ser llargament estudiat, amb profit garantit, a les facultats de polítiques i de comunicació.

JOAN M. TRESSERAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

Per completar el quadre de les vergonyes de la campanya cal indicar, encara, la insistència en la imposició dels blocs electorals. Una altra vegada! Una mesura aberrant, que constitueix una ingerència directa de la política en l'espai propi del periodisme, fixant-li l'ordre i el temps d'atenció a cada opció homologada, com si

els/les professionals dels mitjans públics no poguessin resoldre pel seu compte, millor, i més responsablement, l'equació diària que vincula l'interès informatiu amb el respecte al pluralisme. Finalment, enmig de tot plegat, el PP ens ha regalat indicis de la seva autèntica devoció política en municipis diversos atiant la discriminació i la xenofòbia. ¿Els de casa primer? ¿Que no ho som tots, de casa, a Rubí? ¿Quan s'ha d'haver arribat per ser “de casa”, per ser “dels nostres”? ¿Quin any, quin dia, a qui-

na hora? Netejar Badalona? De què o de qui? Com? Quin barri? Badalona, Rubí i tantes ciutats del país han multiplicat per deu els seus habitants en seixanta anys. En conseqüència, tots hi som, a casa, des del primer moment que hi hem arribat. ¿O és que no serà fins després de la independència que podrem ser tots de casa, sense distincions, nets i homologats, iguals en drets i deures? Davant les exhibicions d'intencions dels xenòfobs, la independència política de demà és l'esperança dels que avui són discriminats i menystinguts.

Les eleccions municipals han situat en el primer pla el debat social. Però algunes formacions que enarboren la bandera de la radicalitat en el terreny social, en el terreny nacional es limiten a proclamar el dret a decidir. De fet, en ser interpel·lats sobre la independència, tot evitant de pronunciar-s'hi, construeixen un argumentari impecable que reclama decidir –cadascú segons li sembli– sobre el model sanitari, les condicions laborals o els serveis i equipaments de cada barri. Dret a decidir sobre qualsevol qüestió. Democràcia directa. D'acord. Per servir l'interès general, però, no n'hi ha prou decidint democràticament sobre cada tema, sinó que es tracta de poder fer efectives les decisions. La sobirania comença, ben cert, amb la possibilitat de decidir; però només és operativa quan es compta amb la capacitat d'actuar i executar les decisions. Per això la radicalitat social a Catalunya, avui, només és creïble si incorpora la radicalitat nacional: l'exigència de tots els instruments i recursos per actuar.

En la campanya, alguns rellevants mitjans de comunicació operen com a lobis al servei de determinades opcions

¿Que no ho som tots de casa, a Rubí? ¿Quan s'ha d'haver arribat per ser “de casa”, per ser “dels nostres”?